

mende har været ibetmindste 1 Aar bosat i Communen. Da dette kræves med Hensyn til Folkethingvalgene, og Oplysning derom skal søges med Hensyn til Vælgerne til Folkethinget, vil det neppe medføre nogen Ulempe, at saadanne Oplysninger ogsaa skulle søges med Hensyn til de kommunale Vælgere; det er imidlertid dog forbundet med Vanskelighed at faae Oplysning, om alle de paagjældende Personer have opholdt sig saa lang Tid i Communen eller ikke. Det er endvidere her sagt, at Vedkommende, foruden at være ansat til Skat, ogsaa skal have betalt Skatten; dette er maaskee overeensstemmende med de kommunale Bestemmelser udenfor Kjøbenhavn, hvor der, hvis jeg erindrer Udtrykkene, staaer, „skal have svaret Skat“; jeg frygter imidlertid for, at denne Bestemmelse i Kjøbenhavn vil skabe Vanskeligheder, som den ikke er væsentlig nok til at opveie. Det er jo saaledes Tilfældet, at Indkomstskatteaaret gaaer fra 1ste April til Udgangen af næste Aars Marts Maaned; Skatten sættes i Begyndelsen af Aaret, og det første Kvartal forfalder den 1ste Juli, det andet den 1ste October, det tredje den 1ste Januar og det fjerde i det følgende Aar. Naar man holder sig strengt til dette, at Skatten skal være betalt, vil slet Ingen kunne være i dette Tilfælde, thi Skatten for det foregaaende Aar kan jo i Begyndelsen af det følgende Aar ikke være betalt, da den ikke er forfalden. Jeg veed ikke, hvorledes man andre Steder kommer ud over de Vanskeligheder, som i denne Henseende muligen frembyde sig, men jeg troer, at det er en Vanskelighed, som ikke staaer i Forhold til det Maal, der skal naaes ved Bestemmelsen, nemlig at give Vedkommende en Opfordring til itide at betale deres Skat. Der er vel her i Byen Restancer paa Indkomstskatten, men de ere ikke af nogen overordentlig Betydning og ramme hyppigst de allerlaveste Skattehydere, som ikke ere medtagne i Udskatet som Vælgere. Jeg kommer herved til det Spørgsmaal, hvorvidt man skal forlade den Skattecensus, som her er sat, nemlig 200 Rd., eller gaae til den allerlaveste Skat, som bliver svaret, altsaa til en Indkomst af 400 Rd. eller en Skatteindtægt af 100 Rd. Jeg maa derved bemærke, at det ikke er ganske tilfældigt, at man har valgt

denne Størrelse af 200 Rd., man har derved søgt at holde sig til den Grændse, som allerede i flere Aar har været opstillet, og som man begyndte med at opstille i Aaret 1840 med Hensyn til en vis Størrelse af Næringskatten; denne Grændse søgte man derefter at faae et tilsvarende Udtryk for ved at vælge en Skatteindtægt af 200 Rd., der omtrent giver samme Skat, som tidligere var betinget. Man kunde vel sige, at man kan gaae et Skridt videre og give enhver Skattehyder Valgret, at dette ikke er saa overordentlig betænkeligt, men det maa dog herved erindres, at der under 400 Rd. endnu er mange Indtægter, som maaskee kunne egne sig til Bestatning, og at det kun er af reent praktiske Hensyn, at man for Tiden ikke bestatter dem, fordi det rimeligviis vilde være for besværligt at opkræve Skatten; men det kan gjerne være, at man kan komme til at gaae længere ned med Skatteansættelsen, og man vilde da ogsaa komme til at gaae længere ned med Valgretscensussen, hvilket dog vistnok kan have sine Betenkeligheder. § 3, som omhandler, at et vist Antal af Borgerrepræsentanterne skal være Grundeiere, slutter sig til den bestaaende Lovgivning, men jeg troer, at man her ikke har været tilstrækkelig opmærksom paa den Betydning, som Bestemmelsen har i den bestaaende Lovgivning. Det maa nemlig erindres, at der tidligere saagodtsom ikke blev udrædet andre Skatter i Kjøbenhavn end Skatterne af faste Eiendomme; foruden disse, som dengang vare meget betydelige, havde man kun en mindre betydelig Næringskatt, og Forholdet er endnu det, at de faste Eiendomme udrede et langt betydeligere Bidrag til Skatterne, end Personerne gjøre. Det synes derfor rigtigt, at der sikkres Eierne af faste Eiendomme en betydelig Indflydelse paa Skatteansættelsen her i Staden. Forholdet er vel blevet noget forandret derved, at Loven af 19de Februar 1861 har flaaet Skatterne paa faste Eiendomme fast og gjort dem usforanderlige, men det er dog muligt, at man med Tiden kan komme til Forandringer i den Henseende, og det synes derfor ikke rigtigt at opgive denne Betingelse. Denne Indskrænkning maa desuden, troer jeg, betragtes som nogen Modvægt mod den meget lave Skattecensus, som finder Sted efter § 1,